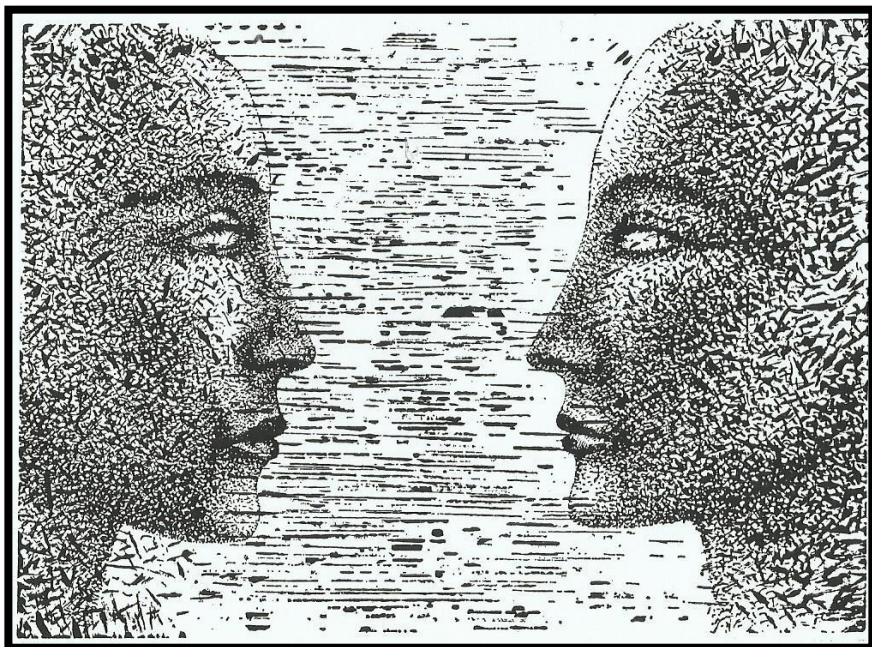

**„Stezku života mi dáváš poznat; vrcholem radosti je
být s tebou, ve tvé pravici je neskonale blaho.“
Žalm 16, 11.**

JINDŘICH OLEŠKA

**březen 2023
CASD Valašské Meziříčí**

www.valasskemezirici.casd.cz

Úkoly

- 4.3. – Nebezpečí chamtivosti
- 11.3. – Ochota dávat
- 18.3. – Hospodaření v těžkých časech
- 25.3. – Odměna za věrnost

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Kázání	Příspěvek
4.3.	Bohumil Mroček	Jaromír Juřínek	Pavel Pimek
11.3.	Franta Tomanec	Hynek Dona VP	Soňa Mročková
18.3.	Anna Petrovičová	Pavel Pimek	Květa Tyšerová
25.3.	Květa Tyšerová	Aleš Zástěra	Iva Chárová

Blahopřání k narozeninám

- 5.3. – Pimková Zdeňka
- 5.3. – Krupa Bohumil
- 14.3. – Mroček Bohumil
- 21.3. – Tyšerová Květuše
- 22.3. – Olena Kuchmista
- 31.3. – Vráblová Adéla

ADRA Klub zdraví informuje

9.března 2022 v 17. 30 hod, Malý sál knihovny – „**Co by se měl muž naučit od ženy a žena od muže**“, beseda Jana Dymáčka, B.Th. v rámci Národního týdne manželství 2023

23.března 2022 v 17.30 hod, Malý sál knihovny – „**Kanada je jiná než Česko**“ – beseda Ing. Mileny Michalíkové

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD

Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• dar pro sbor	11063
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

Střípky vzpomínek na Štěpána Hurtu

* 08.12.1932 Kateřinice † 2012 Valašské Meziříčí

Štěpán Hurta se narodil v Kateřinicích jako 13. dítě ve velmi chudé rodině. Po absolvování obecné a měšťanské školy pracoval po přechodnou dobu ve Zbrojovce v Jablůnce a ve Vsetíně. Poté nastoupil do lokomotivního depa ve Valašském Meziříčí, kde v opravě lokomotiv získal výuční list jako zámečnick kolejoých vozidel a další výuční list jako elektromechanik. Absolvoval dálkově průmyslovou školu s maturitou, obor provoz a údržba kolejoých vozidel a strojuvůdcovský zácvik. R. 1959 se přestěhoval do Valašského Meziříčí a až do svého odchodu do důchodu pracoval jako strojuvůdce, tedy v povolání, o kterém snil už od dětství. R. 1976 založil v ČSD Klub minikár a přes 20 let se ve svém volném čase věnoval práci s dětmi v

oblasti dopravní výchovy a motoristické odbornosti. Podle svých možností pomáhal lidem přes celosvětovou humanitární organizaci ADRA. Štěpán Hurta byl ženatý a s manželkou vychovali 3 děti. Velkým koníčkem manželů Hurtových bylo pěstování léčivých bylin.

Knihy začal Štěpán Hurta psát až po odchodu do důchodu. Ve své literární tvorbě se nechal inspirovat nevšedními zážitky z dob vykonávání profese strojmůdce, bezpočtem úsměvných příběhů při práci s dětmi, ale také příhodami, se kterými se setkal při práci humanitární.

Knížky Štěpána Hurty:

Dědečkovy taškařiny jak je psal život: úsměvné vyprávění pro děti do sta let
Jiskřička naděje: i za černými mraky svítí slunce

Malí supermani: pohádky pro děti do sta let

Valašské pohádky: úsměvné vyprávění pro děti do sta let

www.osobnostivalasska.cz/osobnost/stepan-hurta/

Vzpomínka na mého otce Štěpána Hurtu

Můj tatínek, Štěpán Hurta se narodil ve Vsetíně dne 8.12.1932 jako nejmladší asi z 9 dětí. Když jeho otci, Josefovi Hurtovi, zemřela jeho první manželka, s níž

měl prvních 7 dětí, oženil se podruhé s Rozálií Čablíkovou. S ní měl dvě děti – starší Lydii a mladší mého tatínka Štěpána. Bydleli v Kateřinicích u Vsetína, kde měli dvě

zahradu, hospodárku, pole a les. Tatínek se narodil se srdeční vadou a doktoři mamince řekli, že má jen pár týdnů na přežití. Maminka kategoricky prohlásila, že si ho vezme domů a bude ho léčit bylinkami a že ho nenechá v nemocnici umřít. (Na to, že byl od narození nemocný se srdcem, se dožil téměř 80ti let). A maminka ho skutečně léčila bylinkami s velkou vírou v mocného Pána, který může všecko. Maminku měl tatínek moc rád, jeho otec byl dost přísný. Na základní školu chodíval do Hošťálkové, kde byl v jedné třídě zároveň s mým nevlastním otcem – Janem Kuběnou. Tenkrát ještě neměli ani tušení, že budou manžely mé maminky Hildy. Tatínek Štěpán se vyučil zámečnickem. Zpočátku dělal různé práce příležitostně, jednu dobu pracoval i ve Zbrojovce, kde měl velké problémy se sobotou. Ale to už trošku předcházím. Na vojnu se dostal do Znojma. Jelikož měl mimo nemocného srdíčka i jiné zdravotní potíže – časté onemocnění dutin a horních cest dýchacích, ocitl se s tímto problémem ve Znojmě v nemocnici. A tam se zakoukal do krásné mladé 17leté dívky – Hildy Haindlové, která tam byla na praxi, když studovala na zdravotní škole jako zdravotní sestra. Za krátký čas se vzali a svatbu měli v Kateřinicích, kde bylo celkem 100 lidí. 6.12.1955 se jim narodila dcera Eva – moje sestra a o dva roky později, 10.9. 1957 jsem se narodila já. Manželství však nebylo příliš šťastné. V roce 1960 jsme se z Kateřinic přestěhovali do Valašského Meziříčí na Křížnou blízko Bečvy. Tam jsme ještě bydleli všichni asi 2 roky, poté se rodiče rozvedli. Tatínek Štěpán v té době pracoval v lokomotivním depu v Meziříčí na nádraží. Když dokázal opravit pokazené rádio, všiml si toho jeho nadřízený a dával mu

těžší úkoly, které tatínek zvládal perfektně. Při práci pak vystudoval průmyslovou školu a po té začal pracovat jako strojvedoucí. Protože byl velice vnímavý, šikovný a pohotový, začal dělat zlepšováky právě na lokomotivách, které ho posunuly zase někam dál. Tatínek byl velice chytrý a pracovitý. S bratrem Olivíkem, se kterým pracoval, v rámci socialistické soutěže odstranili okolo Depa všechny nepořádek a vysázeli tam stromy a keře, které tam jsou dodnes a vyhráli první místo. Kromě svého zaměstnání měl velice rád děti. A protože mu záleželo i na tom, aby se bezpečně jezdilo na silnicích, spolu ve spolupráci města ve Svazarmu založil dopravní hřiště pro děti, které se nachází blízko přejezdu ke Hřbitovní ulici podél kolejí směrem na Rožnov pod Radhoštěm. Ve Svazarmu nejprve sám a později i s rodiči dětí vyráběl minikáry a jezdil s dětmi v rámci výuky BESIP po celé republice. Tam se skutečně „našel.“ Dokonce jednou mně na takovou akci vzal, děti byly přímo nadšené.

Pokud maminka byla po rozvodu sama, než se provdala podruhé, přišel k nám vždycky každou druhou neděli a bral nás – mně a Evu na výlet, v zimě s námi sáňkoval. Pak se intervaly prodlužovaly, a když se maminka provdala za ing. Jana Kuběnu, karty se trochu otočily. Chodívaly jsme my za tatínkem, který tenkrát bydlel v bytě u Kejzlarů naproti poště – dnešní úřad. Později jsem za tatínkem chodívala už jenom já, Eva si s ním moc nerozuměla. Když začínal jako strojvedoucí, tehdy začali na Zašovské ulici naproti sklárnám stavět nádražáci

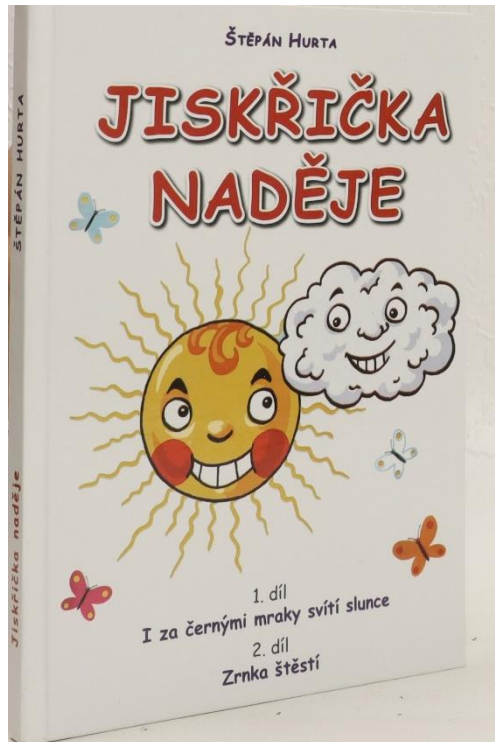
svépomocí hokejku, kde každý z těch, kteří tam chtěli bydlet, museli odpracovat 500 hodin. Což bylo pro tatínka, jak později vzpomínal, nejnáročnější období.

Tatínek byl skvělý zahradník, bylinkář, sběratel hub. Všechno, co dělal, dělal pořádně a také si všechno důkladně prostudoval. Jako jedno z nejlepšího dědictví po něm mám osmidílný Herbář léčivých rostlin. K těm jsem trošku „přičichla“ taky, ale sbírání hub, kromě konzumace :) mně vůbec nenadchlo. Když byl na důchodě, začal psát. Jeho nejúspěšnější a první knihou byla *Jiskřička naděje*, původně psaná jako samizdat, později vytištěná v pevné vazbě 2 díly – 1 za černými mraky svítí slunce a 2 díl Zrnka štěstí. Pak následovaly pohádky, ale ty už neměly takový ohlas, jako *Jiskřička naděje*.

Byl ženatý 3 x, z druhého manželství mám bratra Jirku, který vystudoval vysokou leteckou školu a jednu dobu pracoval jako letecký inženýr v Hamburku. S třetí manželkou Anežkou – za svobodna Holišovou, už děti sice neměl, ale teta Anežka – tak jsme jí vždycky říkali – měla z prvního manželství dva syny – Dušana a Ivoše.

Když jsem jednou za čas přijela už se svou rodinou z Třebíče na Valachy, pokud tatkoví ještě sloužilo zdraví, jezdili jsme s ním a s tetou Anežkou i na výlety – například do Teplic nad Bečvou. Naše holky, když byly menší a přijeli jsme do mých rodných končin, ani nechtěly jet do Zašové k našim, vždycky jsme jeli nejprve k tatkoví Štěpánovi a oba se našim holkám perfektně věnovali, zpívalo se, hrály hry a Jana s Bětkou byly nadšené. Jak by ne, když teta Anežka byla dříve vychovatelkou ve školce na Vyhlídce.

Tatínkovi rodiče byli adventisté. Stařeček Hurta – jak tatínek později vzpomínal, však byl až příliš moc přísný a tatínek po několika negativních zážitcích se rozhodl pro jinou cestu. Po rozvodu s mamkou nechodil zpočátku nikam, později se nasměroval na východní učení. Přesto všechno byl pro mne

otcem – přesto, že nás v dětství vychovával otec Jan Kuběna, právě on byl tím, kdo mne nejvíc podržel v době mých největších trablů a komu jsem mohla říct všechny svoje problémy. Byl to on, kdo mně uměl nasměrovat někam dál, věřit nejen Bohu, ale i sobě, postavit se na vlastní nohy. Vždycky jsem ho měla ráda a vždycky jsem k němu ráda chodila, i když jsem kvůli tomu měla doma problémy. Víte, co bylo pro mě největším zážitkem na prvního máje? Na první máj jsem se vždycky moc těšila, protože jsem v parku, kde celý slavný průvod skončil, usilovně hledala tatku a on mně a pak mi vždycky něco koupil a měla jsem ho jenom pro sebe.

Tatínek se považoval za věřícího člověka, v Boha věřil, ale našel si k Němu cestu sám. Vzpomínal na maminku, která mu zpívala prastarou píseň, kde v refrénu je : „*Sej zrnka štěstí, jak jdeš podle cesty, s radostí a s mírem, naplň každý den.*“ A on to začal ve svém životě praktikovat. Měl svoji zvláštní teorii, ve které vlastně jakoby jinými slovy vyznával, že lituje všeho zlého i to, když

Pro některé lidi, kteří odborně rozumí mému zdravotnímu stavu je záhadou, že jsem ještě naživu. Možná jsem ještě tady a prožívám to, co prožívám také proto, abych všem lidem mohl sdělit, že i ve vysokém věku a při velmi těžkém, nevyléčitelném onemocnění, které přináší velké fyzické bolesti, může mít člověk radost ze života, klid a mír v duši, a že dokonce může prožívat nejkrásnější období svého života.

Štěpán Hurta.

Autor s manželkou.

někdo ublížil jemu: VŠECHNY PROBLÉMY JSEM ZAMKNUL DO SKLEPA A ZTRATIL OD NĚHO KLÍČ. TEĎ JSEM RADOSTNÝ A VDĚČNÝ.

Po stařečkovi zdědil můj otec velice dobrý hudební sluch. V Kateřinicích dřív nebyla modlitebna, scházelo se na pobožnosti u Hurtů. Světnice se uklidila, doprostřed se dal stůl jako kazatelna, lidi posedali na postele, děti na zem, stařeček Hurta sedl k harmoniu a bez not zahrál cokoliv. Tatínek Štěpán hrál na mandolínu, a když ještě byl adventistou, vedl mandolínový soubor. Když přestal chodit, v nějaké pěvecké skupině dirigoval stočlenný soubor. Uměl hrát na mandolínu, na kytaru a foukací harmoniku. Když jsem se provdala do Třebíče a měla tam i klavír – křídlo, přijel k nám a učil mě rytmus, který mi moc nešel. Takže ve zpěvníku mě naučil písničku *Neboj se ni lekej*, tak dlouho stál vedle mě a ťukal, že si to pamatuju a umím ji zahrát tak, jak mě tatínek naučil i dnes.

Byl velmi přátelský, měl spoustu lidí kolem sebe neustále.

Rok předtím, než zemřel, zavřela naposledy své oči teta Anežka - před 13 lety. Ke konci byl hodně nemocný a chátral nejvíc psychicky i tělesně po smrti své

manželky. Jezdíváme za ním dost často i s manželem a pomáháme, s čím bylo potřeba. Zemřel na infarkt 31. 5. 2012. Jestli se dá říct, že pohřeb byl krásný, pak skutečně byl. Díky mým dobrým kamarádům a kamarádkám ze

štramberského sboru jsme s Boží pomocí zvládli i pohřeb a všechny záležitosti s ním spojené.

Když tatínek zemřel, rozhodli jsme se s bráchou Jirkou, že necháme spravit hrob, který tatínek s tetou Anežkou kdysi dávno koupili, ale nebyl v dobrém stavu. Jeden bratr z našeho kopřivnického sboru mi doporučil jednoho skvělého kameníka, Richard spolupracoval s jeho bráchou. Ten kameník se jmenoval Lindner. Byla jsem s ním telefonicky domluvená na den, kdy se podíváme oba na hrob a on zhodnotí, co bude třeba udělat nové a co nechat. Já měla asi tři dny předtím strach z toho, jak to všechno bude dál, a v práci jsem byla rozrušená. Kamarádka, která je věřící, mi řekla, ať jsem v klidu a ať se za celou věc modlím. Modlila jsem se opravdu hodně. Nastal den Dé. Přijela jsem na smluvený čas, pan Lindner se podíval na hrob a prohlásil, že na prasklý sokl nemůže nic dát, že se musí udělat i sokl nový. Odcházel ke svému autu a já nesměle šla za ním a prosila jsem ho, jestli by mne nezavezl do tatškova bytu (kde je hřbitov a kde Zašovská, na moje nožky by to bylo docela daleko a než by přijel autobus, tak by to trvalo). Velice ochotně mi nabídl, že mně tam doveze. Teď nastala v autě zvláštní komunikace. Já začala: „ Jo, jo, tatínek mi bude moc chybět, byl moc hodný a velice aktivní.“ „ A co vůbec dělal váš tatínek?“ „ Byl strojvedoucí, ve Svazarmu dělal minikáry a závody s dětmi, sbíral byliny, houby, psal knížky, pohádky....“ „ Moment, počkejte, říkáte, že dělal závody s minikárama ve Svazarmu? Jak se jmenoval? Řekněte mi ještě jednou jeho jméno?“ „ Štěpán Hurta.“ „ Jo, Štěpán Hurta. Aháááá! No tak to jsme doma! Vždyť já jako malý ogar jsem mu vyhrával první místa pokaždé! Byl to skvělý člověk. Podívejte, on si zaslouží, aby tak jaký byl v životě, měl i krásný hrob. Nebojte, já mu udělám opravdu krásný hrob a nebude ani moc drahý.“ Dovezl mně až před barák. Situace dopadla nad moje očekávání. Uf, ani nevíte, jak se mi ulevilo a jak jsem Bohu děkovala i za tuto zkušenost. No, ale víme, že Pán Bůh nehodnotí člověka podle zásluh. To už je můj dodatek až teď. Pan Lindner to hodnotil z pozice kameníka, který dělá hroby.....

P.S. Zas až tak levný ten hrob sice nebyl, ale zaplatili jsme to s bráchou Jirkou napůl, takže to bylo celkem v pohodě.

Myslím si, že to leštění hrobu a měnění kvítek je sice krásné pro ty, kdo jdou kolem, ale co skutečně srdcem můj tatínek Štěpán byl, tím i zůstal. V mém srdci. Napořád. Chybí mi, to mi věřte. Jeho optimismus, radost ze života a neutuchající elán a nadšení. Jestli mám něco po něm, ať posoudí jiní. Tati, sejdem se nahoře?

Dana Klečková

Štěpán coby strýc

Štěpán Hurta, můj strýc, přišel na svět kolem roku 1930. Měl celkem sedm starších sourozenců. Jeho otec byl cestářem a vůbec prvním adventistou na Valašsku. Štěpána si pamatuji od nejranějšího dětství. Prý jsem mu říkal Čununán. Vybavuje se mi jako nadšený dirigent, který dokázal začátkem padesátých let, tedy v době zákazu církve, zorganizovat velice solidní pěvecký

sbor i v poměrně malém společenství v Kateřinicích. Když jsem chodil do třetí či čtvrté třídy, docházel jsem k němu na lekce hry na mandolínu. V nízkém valašském domku jeho rodičů, kde měli místní věřící pobožnosti, jsem pak musel na tento nástroj doprovázet společné písně. Nejhorší to bylo, když byly v tak zvaných béčkách. V těchto případech jsem byl opravdovým béčkem...

Živě si pamatuji na Štěpánovu svatbu. Bral si ani ne osmnáctiletou Hildu ze Znojma a já jsem jim přednášel na míru ušitou báseň, kterou složil talentovaný valašský poet Jan Zubíček. Poslední sloka mi dodneška nevymizela z paměti. Zněla asi takto: „A na konec blahopřání - ještě zdraví, dlouhý věk! - Vzpomeňte, že vše to přál vám - Tomanec František.“ Pro velký úspěch jsem ji pak musel

recitovat i na svatebních slavnostech Jendy Kubičíka s Vlastou Žárskou a Miloše Juříinka s Věrkou Slovákovou.

Štěpán se zmíněnou Hildou obývali spartánský prostor o dvou malých místnostech improvizovaně stlučený nad kamenným sklepem. Nespočetnými škvírami tam docela slušně táhlo. Víím to, protože že jsme tam mívali sobotní školku. Do tohoto prostředí mladí manželé brzy přivedli i své dvě čerstvě

narozené dcery. Nejdříve Evu, později i Danu. S bráchou jsme je vozívali v bílých proutěných kočárech či v tak zvaných sportácích. Při závodění kolem chalupy

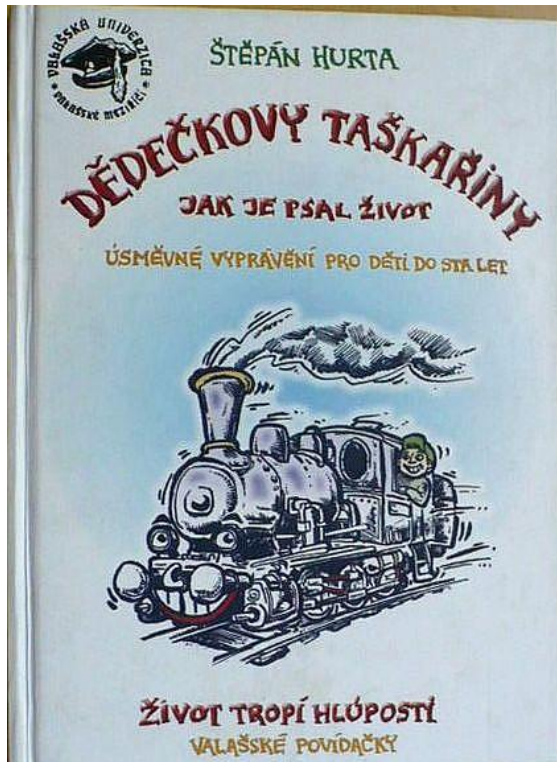
došlo nejednou k dopravní nehodě a to či ono nevinné batole se zničehonic ocitlo na zemi. Je však pravděpodobné, že to jejich pozdější vývoj příliš neovlivnilo. Dana zvládla ekonomku a z Evy se stala doktorka medicíny. Možná díky tomu, že její otec jistý čas ve velkém pěstoval léčivé byliny. Sběr heřmánku, slezu či náprstníku se pro nás v tu dobu stal vítaným zdrojem skromných peněžitých příjmů.

Hurtovi se po nějakém čase přesunuli do Valašského Meziříčí a začali navštěvovat místní sbor. Ten se shromažďoval v dodnes funkčním malém sále na evangelické faře. Výrazně lepší bydlo však rodině dvakrát neprospělo. Štěpán se s Hildou rozešel. Nejen s Hildou, ale i s Pánem Bohem. Když pak občas navštívil svou matku, tedy naši stařenku v Kateřinicích, s oblibou se před ní zakusoval do prasečí klobásy se slovy: „Kdyby nějaký Pán Bůh byl, určitě by mě teď potrestal. A jak vidíš, vůbec nic se neděje!“ Jeho otec, první valašský adventista, byl v onu dobu už naštěstí „na pravdě Boží“...

Čas běžel dál a ze strýčka Štěpána se stal strojevedoucí. S parní mašinkou pendloval mezi Rožnovem a Meziříčím, později přešel i na jiné štreky a jiné lokomotivy. Znovu se oženil a s manželkou Ivanou, již jsme přezdívali Šucholinka, si pořídili synáčka Jiřího. Novou zálibu našel v organizování závodů minikár. Stal se zasloužilým členem Svazarmu a dokonce občas figuroval i v jeho vyšších patrech. Nové partnerce jeho veřejné aktivity asi dvakrát nevoněly a tak mu po čase pláchnula zpátky do severočeských krajin. Štěpán si pak pořídil nejen zahrádku, ale

i zbrusu novou společnici. Tichou, pracovitou a absolutně poddajnou Anežku si nemohl vynachválit. Její nejoblíbenější kratochvílí bylo tak zvané paličkování. Ani důchodový věk nebyl s to činorodého Štěpána vyhnat za pec. Makal na zahrádce, vášnivě sbíral houby i byliny, ale především se přímo střemhlav vrhal do psaní. Díky jeho přičinění je místní knihovna bohatší hned o několik titulů. Křest knižních novinek probíhal v podkrovní čítárně, a pokud vím, pokaždé se

křtilo nefalšovanou valašskou slivovicí. Nikdo pořádně neví proč, ale v onom věku mu neobyčejně učarovala činnost meziříčské Adry. Stal se nejen pravidelným dárce nemalých finančních částek, ale i neúnavným spolupracovníkem a propagátorem. Z jeho příspěvků v tištěném občasníku Adraklub začalo být patrné, že Pán Bůh, kterého před léty hodil přes palubu, začal hrát v jeho životě opět jednu z hlavních rolí. Štěpán sice do žádného kostela nechodil, ale celý zbytek života byl v úzkém kontaktu s křesťansky

orientovaným Ferdou Jankem a jeho rodinou. A své sedmdesáté narozeniny neslavil nikde jinde než v prostorách meziříčské adventistické modlitebny. Na věčnost odešel, když mu bylo kolem osmdesáti. Víte, kdo jej pohřbíval? Jiří Pavlán, tehdejší valašský kazatel...

FT, Štěpánův celoživotní synovec

Štěpán coby konstruktér

Tradice pochodů více či méně šílených krav pokračovala i v roce 2002. Tentokrát se mělo šlapat z nedaleké Veselé do třiatřicet kilometrů vzdáleného Hovězího. Připravovaný pochod si vysloužil název Veselá kráva. Patrně to byla

ředitelka Městské knihovny, paní Alena Lukášová, kdo přišel s nápadem postavit na startu maketu krávy ve skutečné velikosti. Jak se to podařilo, a co všechno se kolem toho událo, to nám přiblíží všeměl Štěpán Hurta, který s pořadatelem akce, tedy valašskou Adrou, v onu dobu velice úzce spolupracoval.

Úryvek z občasníku Valašský Adraklub 2002/2:

V době příprav na pochod z Veselé do Hovězí mi přišel telefonát, při kterém jsem se tak nezřízeně rozesmál, že moc nechybělo, aby mi mobil spadl na zem. To mi František Tomanec oznámil, že na tom pochodu bude maketa krávy, kterou bych měl já, jako prý (nevím proč) odborník na různé technické záležitosti, naučit dojit mléko. Jak to zařídím, to je prý můj problém. Když jsem

se konečně vzpamatoval z toho záchvatu smíchu, uvědomil jsem si, že nemám to srdce Františkovi něco odříct, i kdyby to bylo třeba kravské vemeno. Když jsem si všechno důkladně promyslel, řekl jsem si, že půjdu do obchodu, koupím pár kohoutků, objímek, nástavců, hadic, nějakých nádob, poskládám to všechno dohromady a za dva dny nemám na tom co dělat. Po návštěvě mnoha obchodů v několika městech a po prvních pokusech jsem zjistil, že jsem si to představoval jednoduše, jak Hurvínek válku, ale ve skutečnosti je to složité jak žebřík. To co jsem potřeboval, v obchodech nebylo. To, čím by se to snad dalo nahradit, bylo pouze

v jednom obchodě, po jednom kuse, ostatní se muselo teprve vyrobit. Pak bylo potřeba vyléčit „dětské nemoci“ kravičky ještě dřív, než přišla na svět, ale už potvůrka, začínala dojit. Upravit „mléčné žlázy“ tak aby mlíčko neteklo tam, kam chce, ale tam, kam má, nebylo vůbec jednoduché. Podařilo se a já jsem mohl s radostí Františkovi oznámit, že kravička (která v tu dobu ještě nebyla na

světě), bude dojít nejen mlíčko, ale třeba i další tři jiné produkty, jako limonády, minerálky, nebo i slivovici. Slivovice by prý ale neprošla. Kdoví, co že by ta kráva po té slivovici vyváděla. Netrpělivě jsme s paní Lukášovou, ředitelkou knihovny ve Valašském Meziříčí, čekali na nosnou dřevěnou konstrukci. Na první pohled nemotorná, ale jak se později ukázalo, velmi dobrá a pevná dřevěná koza, kterou nám vyrobil pan Jan Wagner z Hošťálkové a ze které prý máme nějak udělat krávu, vyvolala další záchvat smíchu. Když jsem ale viděl, jak paní Lukášová vytváří ty správněcké tvary v picasovském stylu a jak dobře se mi s ní spolupracuje při všech „složitých operacích“, jejichž výsledkem byla pak neobyčejně vysoká, takřka neomezená „dojivost“, začal jsem mít náležitý respekt před jejími výtvarnými, technickými i organizačními schopnostmi. Stále přitom překvapovala různými dobrými nápady. Jako mimořádně dobrý se ukázal také její nápad, že udělala kravičce ocásek jak živý a pod něj dírečku, do které se prý budou házet penízky. A představte si, funguje to dokonale. Na pochodu se tam kromě kovových mincí objevila dokonce i stakoruna.

Až když byla kravička v plné parádě a kdekdo ji chodil obdivovat, přišli jsme na to, že ji nemáme za co uchopit při přenášení a už vůbec nebylo jak ji upevnit při převozu. Bylo potřeba našroubovat čtyři pevné kruhy do nosné konstrukce ve velmi nepřístupných místech. Byla to práce natolik namáhavá, že jsem si musel vleže pod bříškem té kravičky občas chvíli odpočinout. V jedné chvíli takového lenošení jsem

uviděl dívku, která se v té chodbě knihovny objevila a velmi rychle pobíhala od jedněch zamčených dveří ke druhým. Když jsem se jí zeptal, koho hledá, zhluboka si oddechla. „Není vám nic?“ „Ale kdepak, já si tady jen tak lenoším.“ Potěšilo mne, že měla zájem pomoci nějakému cizímu dědkovi, který leží na zemi pod krávou, a pěkně jsem jí za její ochotu poděkoval.

Dá se říci, že maketa krávy s dojícím zařízením, kde si každý účastník pochodu nebo i náhodný kolemjdoucí po vhození nějaké mince pod ocásek, mohl „nadojit“ občerstvení podle vlastního výběru, k tomu transparenty s parodií na předvolební téma spolu s recesními disciplínami pro „děti do sta let“, to všechno podbarvené živou country hudbou a zpěvem veselé hudební skupiny Valašského Adraklubu, vytvářelo velmi příjemnou, přátelskou atmosféru.

Aby těch záchvatů smíchu bylo ještě víc, korunu tomu všemu dali nakonec novináři. Každé významnější dění ve společnosti bývávalo spojováno zpravidla

s nějakým jménem, které se pak „skloňovalo ve všech pádech“. V našich humanitárákách to není Vladimír, Klement ani Antonín, ale František. Naše nejvýznamnější osobnosti jako František Tomanec, František Smrčka nebo František Králík se novinářům tak vžily do podvědomí, že když jim nějaké křestní jméno vypadne z paměti a jedná se o to, že někdo udělal něco dobrého, byť by to bylo jen kravské vemeno, žádný problém. Nemůže to být přece nikdo jiný než – František. Tak vznikla nová „osobnost“, František Hurta. Když nás tak zkřížili, já už jsem z toho tak popletený, že občas Františkovi řeknu do telefonu „Ahoj Štěpáne“.

Štěpán Hurta coby kolega

Se Štěpánem Hurtou jsem se prvně setkal na začátku roku 1990, kdy on jako předseda Automotoklubu mladých při ODPM Valašské Meziříčí, se přišel představit a seznámit s novým ředitelem Okresního domu pionýrů a mládeže. Hned od počátku na mne udělal velký dojem, neboť já jako pedagog a trenér mládeže jsem věděl, co obnáší práce s mládeží. V první chvíli jsem si myslel, že přede mnou sedí někdo, kdo je z říše snů. Zahltl mne informacemi o

automotoklubu, o minikárách, o BESIPu, o práci technických kroužků a radě dalších věcí. Nemluvil o sobě. Až na závěr jsem pochopil, že všechno zajišťuje on sám, se svými přáteli. Prostě nadšenec, který své práci s mládeží obětuje všechno. Vzhledem k tomu, že pracoval jako externí pracovník ODPM, měli jsme možnost se potkávat velmi často. Zpočátku jsem byl k jeho návrhům, jak zlepšit a zatraktivnit práci s mládeží, trochu opatrný až skeptický. Jenže on, když si něco umanol, tak za tím šel jako buldok. Externě v SVČ Domečku, jak se později ODPM přejmenoval, pracovala i jeho manželka Anežka. Rovněž úchvatná, empatická

a velmi obětavá bytost. Ta mne mnohdy před Štěpánkem, jak jsem mu říkával, varovala. Moc se jí to nepovedlo, a tak se stalo, že Štěpánek mne zatáhl do aktivit ÚAMK a BESIPu (Bezpečnost silniční provozu), u kterých jsem zůstal, coby předseda Komise BESIP MěÚ ve Valašském Meziříčí, až do loňského roku. Díky němu jsem se, a společně s ním, dostal do Presidia ÚAMK, který svého času organizoval a řídil všechny aktivity spojené s prací, výukou a organizováním dopravních soutěží mládeže v celé republice.

Když mluvím o Štěpánkovi v superlativech, tak vím, o čem mluvím. Společně se nám podařilo prosadit do výuky na DDH (Dětském dopravním hřišti) používání malých dětských elektromobilů. Štěpánek vymyslel a ze svého zafinancoval první výukový program na počítači, s tematikou dopravní výchovy, Natočili jsme metodické videokazety k výuce dopravní výchovy na školách a dětských dopravních hřištích. Řadu dalších nápadů jsme z důvodu finančních, časových či kvůli nepřízni některých institucí a osob nestihli zrealizovat. To všechno dělal „při práci mašinfíry na dráze“ a později i dlouho v důchodu. Dovedl lidi nejen

sdužovat, přesvědčovat, ale jak sám říkával, zblbnout. Já osobně na něho vzpomínám často, neboť mne ovlivnil výrazným způsobem. Naučil mne být tím buldokem, stratégem, nadšencem i inspirátorem. Mnohdy jsem netušil, co ve mně všechno dřímá. Svým laskavým přístupem a vždy přítomným úsměvem dovedl lidi kolem sebe získat pro věc, myšlenku, motivovat je, a to mnohdy aniž by sami chtěli. Měl jsem možnost být jeden z mála konzultantů jeho knížek. Když už na tom nebyl zdravotně nejlíp, vedli jsme u něho doma dlouhé, téměř filozofické úvahy a diskuse. Často jsem býval obdarováván jeho bylinkovými balíčky. Dodnes bylinky mám rád. Je toho hodně čím mně ovlivnil. Určitě jsme se i vadili, nesouhlasili spolu, možná i pohádali, ale to si už nějak nevzpomínám, nebo a ani nechci. Díky i tomuto povídání si uvědomuji, že takových obětavých a všestranných lidí, jako byl Štěpán Hurta, mezi námi není mnoho.

Mgr. Jiří Pernický, člen zastupitelstva města

Štěpán Hurta coby muzikant

Mám-li dát na papír vzpomínky na bratra Štěpána Hurtu, pak se musím vrátit až do mého raného mládí a vyznávám, že to vzpomínání bude i pro mne příjemné. Štěpán Hurta zpěvák, muzikant a dirigent. Bydlel s rodiči v malé chaloupce a v jejich světnici s lavicemi do kruhu jsme prožívali sobotní pobožnosti. Tehdy nás v Kateřinicích bylo dost i na skromný sborový zpěv, který Štěpán vedl, a dokonce jsme soutěžili se zpěváky vsetínskými pod vedením sestry Daňkové. A nejen že se zpívalo, ale také hrálo. Náš mandolínový kroužek se scházel v pátek večer u Machálků. Jednou jsem dorazila na kole s nejistotou, zda jsem doma vypnula žehličku. Nezbylo než se

vrátit domů, převléknout propocené věci a hajdy zpět do Kateřiníc. A únava? Stačilo jen chvilku vydechnout.

Štěpánova manželka Hilda pocházela ze Znojma. Ráda a pěkně přednášela. Ještě dnes ji v duchu vidím, jak s úsměvem recituje: „ Hle, teď jsme mladí, v tváři stínu není. To mládí ale uteče nám zase, to nezastavíš, na něm čas se pase...“ Samozřejmě to žádný z nás vážně nebral. Vždyť nám bylo společně tak dobře.

Vzpomínám jak Hurtovy dvě holčičky Eva a Danka přejmenovaly povídačku: „Koleda, koleda Štěpáne...“. Trvaly na tom, že je třeba říkat: „Koleda, koleda tatínku...“

Jednou jsme se celá parta vydali na výlet do Znojma, kde Hilda dříve bydlela. Neodmyslitelným človíčkem byl postarší mládenec Jenda Zubíček. Jeho máti ho vždy vybavila teplým čajem i jinými dobrotami, a on nás pak k naší spokojenosti poděloval. Byl s námi všude, kam jsme se hnuli. Ve vlaku jsme se vesele bavili, aniž kdo pozoroval, že nám Jenda chybí. Tu kdosi při pohledu z okna uviděl, jak udýchaný Jenda v poslední chvíli skočil do vlaku. Vyšlo najevo, že mu v jiné stanici při zavazování bot vlak ujel a on stopem na motorce stačil chytit náš vlak. Navíc měl u sebe jízdenku nás všech. Takže o zábavu a výbuchy smíchu nebyla ani tentokrát nouze.

Někdy v té době přišli na Vsetín Svrčkovi, kazatel s manželkou a dvěma chlapci. Teta Svrčková se velmi věnovala mládeži, připravovala programy a tím se činnost mládeže, stále v čele se Štěpánem, zvýraznila. Za působení Svrčkových jsme se už více spolčili se vsetínskými. Stalo se, že naše Olinka Adámková se provdala na Slovensko za bratra Milana Fúcelu. Tím vznikla jakási družba našich sborů se sborem v Priekope na Slovensku. Vzájemně jsme se pak navštěvovali. Přiložená fotografie je z jednoho společného výletu na Slovensko. Bylo to pozeňnané období, na které všichni ještě žijící rádi vzpomínáme. Štěpán byl v této době stále hybnou silou v činnosti tehdejší mládeže i sboru. Už ani nevím, kdy a jak se stalo, že se jejich manželství rozpadlo a časem se oba vzdálili i od společenství sboru. Naše přátelství však při různých setkáních stále přetrvávalo. Štěpán později vstoupil do nového svazku a jen sám Pán ví, jak

v této době prožíval svoji dříve tak činnou víru. Po smrti druhé manželky prožil ještě kus života s babičkou Anežkou.

S přibývajícímí lety a s ubývajícím zdravím si o to více vážil starých přátelství.

Po několik let se velmi výrazně podílel na činnosti Adry, kterou všestranně podporoval. Nežil sám pro sebe, ale s radostí pomáhal potřebným. Ani ve stáří ho neopouštěl smysl pro humor. Svědčí o tom jím napsaná knížka pod názvem: „Jak si dědeček babičku našel“. Ti z nás, kdo ji četli, určitě se s chutí zasmáli. Pro Boží milosrdenství, tolik potřebné pro každého z nás, zůstává naděje, že Štěpánova kytara i píseň zazní znovu i na nové zemi. Zatím odpočívá na meziříčském hřbitově, kdy při rozloučení s ním posloužil kazatel Jiří Pavlán.

Bohunka Smilková

Slavnostní bohoslužba

Na neděli 5. února je naplánovaná v pořadí už čtvrtá bohoslužba církve „chuligan church“ v prostorách modlitebny Církve adventistů s.d. Ne nějaká obyčejná bohoslužba. Pravděpodobně dva členové se rozhodli vyznat svou víru v Pána Ježíše Krista a potvrdit své rozhodnutí biblickým křtem. Pastor Marek Húšť už v sobotu po poledni přiváží bečku nebo sud, ve kterém by se měl uskutečnit úkon křtu. Nakonec po domluvě od této varianty upustí a tak za pomoci obyvatel domu připravujeme baptisterium – bazén pro případný křest. Jsem docela zvědav na ono nedělní shromáždění. Po deváté dopolední už není kde zaparkovat. Pravá strana vozovky, parkoviště před Holendrem, vjezd ke garážím je plný aut a na chodníku i před vstupem do modlitebny stojí početné hloučky lidí v družných hovorech, z nichž mnozí si doplňují hladinu nikotinu v těle.

Tak jako Pán Ježíš sytil zástupy i fyzickým pokrmem, i zde jsou lidé pozváni k rannímu pohoštění. Než začne oficiální bohoslužba, scházíme se s pastorem, muzikanty, se sponzory a podporovateli k modlitbě. Zlínská hudební skupina v bigbeatovém obsazení klávesy, basová kytara, sólové kytary a bicí, začíná hrát a zpívat blok křesťanských písní. Sál se začíná plnit příchozími, z nichž někteří se zpěvem a rytmickým pohybem přidávají k muzikantům. Modlitebna

se zaplnila do posledního místa. V mysli mi rezonují naše modlitby za prázdné lavice při našich sobotních bohoslužbách. Možná jsme si vyslyšení našich modliteb představovali přece jenom trochu jinak. Pane, je to ono vyslyšení? Pastor Marek volí pro dnešní čtení příběh Izáka a jeho nejbližších z knihy Genesis 26, 15.-24. Nebát se nových začátků, nalézat odvahu a sílu začít znovu od nuly. Je to i vaše volba, apeluje na posluchače. Po dalším bloku písní sestupuje Marek do baptisteria a křtí. „Na vyznání víry křtím Tě ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého.“ Mezi křtěnými je i Ilonka v pokročilém stádiu těhotenství. Na poslední chvíli, když už je pastor na cestě z bazénu, se z lavice zvedá asi 30letá žena a spěchá k bazénu. Ve spěchu si navléká nabízené křtící tričko s nápisem „chuligan church“ a v riflích a oblečení, které má na sobě, sestupuje do vody, aby i ona byla pokřtěna.

Nové Boží děti stojí před shromážděním. Za každým z nich přichází modlitebníci, aby se s nimi modlili. Po závěrečném bloku písní a modlitbě pastor Marek připomíná, že je to zrovna 5 let od prvních setkání s bezdomovci. Proto je na stolku dort s číslem 5.

Po bohoslužbě se ptám Marka, kolik lidí bylo dnes pokřtěno. Nechápatě se na mě dívá: „Nevím. Sedm a ještě jedno nenarozené.“ Boží cesty jsou nevyzpytatelné, jak říká Písmo, i když jim mnohdy nerozumíme.

Pavel Pimek

Sobota s Mikulášem Pavlíkem

V sobotu 11.2.2023 se sešly všechny valašské sbory v modlitebně ve Vsetíně. Důvodem byla návštěva předsedy Česko-Slovenské unie Církvě adventistů sedmého dne Mikuláše Pavlíka s manželkou, a jeho kázání.

Lavice byly zaplněny, nálada velice přátelská a milá. Všichni jsme očekávali s napětím, jakým zamyšlením nám bratr Pavlík poslouží, a nebyli jsme zklamáni.

Se sborem Vsetín váží bratra Mikuláše sborové lavice. Co to znamená? V době, kdy pracoval jako kazatel ve sboru Martin, potřeboval nechat vyrobit lavice do modlitebny. Byly jim doporučeny právě ty, které má sbor Vsetín. Proto zástupci sboru Martin přijeli, aby si lavice prohlédli, poměřili, a následně nechali vyrobit zcela stejné.

Bratr Mikuláš Pavlík se ve svém kázání zamýšlel nad Matoušovým evangeliem kap. 5.-10. Ježíš promlouval na hoře k davům, vysvětloval jim, kdo je v Božích očích blahoslavený, a jak se chovat, aby jejich činy byly v souladu s Boží vůlí.

Když sestoupil z hory, ihned ho požádalo o pomoc mnoho lidí. I když byl Ježíš unaven, přesto je uzdravil a pomohl. Převedel teorii v praktické činy. A to by mělo být poučením i pro nás - nejen teorie, ale především činy by měly svědčit o naší víře. Žádná invazivní misie, ale vlastní příklad přivede dosud nevěřící k touze po poznání našeho Pána.

Dav sledoval Ježíše dále. Nedovolil Ježíši odpočinout si. Když se Ježíš otočil, shlédli, kolik lidí jde s Ním a touží po dalším slovu. Proto si povolal pomocníky – apoštoly, kterým dal pověřením získávat další lidi pro Boha a konat velké divy, stejně jako On. Staňme se i my světlem a příkladem pro ostatní. Audio záznam kázání najdete na našem webu.

Co by to bylo za společnou bohoslužbu, kdyby nebyla zakončena skvělým agapé, na kterém se mohou sestry všech sborů pochlubit svými výtvary z oblasti gastronomie. A protože u jídla je lehká konverzace povolena, mohli jsme se vzájemně sdílet a potěšovat.

Iva Chárová

Poslední alianční shromáždění 7.února 2023

Poslední alianční setkání tohoto roku se konalo v naší modlitebně CASD. Bylo krásné dívat se na zcela zaplněné lavice, pohled z našich běžných bohoslužeb už neznámý. Při hledání toho nejlepšího místa procházeli návštěvníci okolo panelů s fotografiemi z minulých setkání a neopomněli si je prohlédnout. Někteří vynalézaví si dokonce sedli hned vedle toho panelu, na které byla právě jejich fotka.

Hlavní slovo měl náš vedoucí sboru Pavel Pimek. Připomněl téma letošních společných bohoslužeb – žalm 23, a společně jsme

v modlitbách prosili nejen za požehnání dnešního večera, což se do puntíku splnilo, ale také za jednotu křesťanů, toleranci a lásku mezi sourozenci z různých denominací. Chválící skupinka už toto smýšlení jistě má, protože byla čistě ekumenická – 3 adventisté, 1 katolík a 1 evangelík. I přes rozdílnost církevních ohrádek jim to „šlapalo“ velmi dobře.

Možná je to pouhá náhoda, možná jsou to sympatie faráře Církve římskokatolické Pavla Stefana k naší církvi, ale již několikátý rok po sobě složil svým zamyšlením v prostorách našeho sboru právě on. A stejně jako v minulých letech nezklamal. Jak sám říká – kázání se lehce zapomene, ale vtipy dokreslující kázání ne. A toho se také držel. Svou úvahu okořenil vtipy nejen křesťanskými, ale i židovskými. Jistě si všichni přítomní při vzpomínce na ně upamatují, že by naše modlitby a Bůh měly spolu souviset, co je to „žít

s Ježíšem“ jaký by měl být náš postoj k bratrům z jiných „ohrádek“, jak by naše dary neměly mít nic společného s mamonem, a že nás Pán neopouští v žádné situaci.

Součástí aliančního shromáždění jsou také společné modlitby, sbírka pro potřebné, a u nás adventistů i nezbytné „kolečko“, kterým obvykle začínáme a končíme sobotu, ovšem pro tuto příležitost jsme si takto zahájili společně další rok, ve kterém se chceme scházet na nejrůznějších ekumenických akcích a rozvíjet mezidenominační přátelství.

Jak jinak než společným agapé zakončit takové krásné setkání ! Stůl plný dobrot slaných i sladkých přilákal všechny přítomné. Po chvíli je ovšem z malého sálu vytáhl zpět do modlitebny zpěv. To se písniček milovní bratři a sestry sesedli, aby si společně zaspívali, a to nejen chvály, ale i folkové písničky z dob našeho mládí.

Atmosféra setkání byla úžasná, nálada přátelská, takže ještě ve 21 hodin se nikomu nechtělo domů. Vytvořili jsme si tak trochu nebe na zemi ☺, a jsme za tyto chvíle vděční. Kéž nám Pán žehná a za rok se sejdem opět.

Iva Chárová

Národní týden manželství 2023

Většina z nás obdržela počátkem února brožurku, která se týkala Národního týdne manželství. Někteří si ji přečetli, někteří se zamysleli nad jejími hlavními myšlenkami v rámci setkání v Tiché a ostatním ji připomenula Květa Tyšerová slovíčkem pro sbor.

Existuje několik názorů na letošní Národní týden manželství. Za všechny, s kterými jsem se setkal, vzpomenu alespoň tři. První objektivně reaguje na skutečnost, že pro ty, kteří strávili v manželství několik desetiletí, už brožurka nemá co říct. Ten druhý se snažil převést některá poučení z jednotlivých přednášek do libovolného vztahu, například v rámci sborového společenství. Třetí pohled se zaměřuje na naše děti a vnoučata, které do manželství zatím nevstoupili. Ze zkušenosti pisatelů přednášek jsem připravil čtyři otázky vhodné pro mladou generaci, na které si můžou zodpovědět naši mládežníci. Otázky i autentické odpovědi mé vnučky Lydie a Paoly, její spolubydlící na koleji, tak doplňují nejdůležitější záměr NTM, a to posloužit mladým lidem.

Co je podle tebe nejdůležitější pro harmonický partnerský vztah?

P: Podle mého názoru je nejdůležitější respekt, když se rozhodujeme strávit svůj život s někým jiným. Měli bychom vzájemně respektovat naše názory, pocity a rozhodnutí.

L: Trpělivost, potřebujete trpělivost, abyste mohli

rozumět a být laskavý ke svému partnerovi.

Umíš si představit, že bys vstoupila do manželství s klukem, který pochází z jiného kulturního prostředí?

P: Zásadně se takové myšlenky nebráním, ale momentálně si sebe neumím představit v situaci, že bych si měla vzít kluka, který nepochází z mého kulturního prostředí. Možnost komunikace v mém rodném jazyce je pro mě důležitá, stejně jako sdílení podobného způsobu smýšlení o životě.

L: Nejsem zásadně proti, ale momentálně si vůbec neumím představit, do koho se jednou zamiluji, takže možná.

Co si myslíš o děláním kompromisů?

P: Myslím si, že když někoho miluješ, tak jsi ochoten dělat jisté kompromisy, aby se váš vztah zlepšil. Takže, pokud je cílem zlepšit váš vztah, tak si myslím, že kompromisy jsou harmonický vztah klíčové.

L: Pro zdravý vztah je kompromis nevyhnutelný.

Jaký typ konverzace je důležitý pro dobrý vztah v manželství?

P: Věřím, že probírání plánů do budoucnosti je velmi důležité při určování toho, kterým směrem se bude ubírat vaše manželství. Například dohodnout se na začátku budování rodiny nebo přestěhování do jiné země. Také si myslím, že je důležité mluvit o svých niterných pocitech. Pokud máme upřímně důvěřovat svému partnerovi.

L: Upřímná a otevřená konverzace je pro zdravý vztah nevyhnutelná.

Milá děvčata, děkuji vám za vaše odpovědi.

Ján Petrovič

Besedy Adra Klubu zdraví

Podvečer 9.února jsme prožili ve společnosti sympatického Slávka Vursta, nemocničního kaplana FN Olomouc, kazatele Církve adventistů s.d., bývalého

ředitele nadace ADRA a spoluzakladatele Ceny Michala Velíška. Tentokrát se nám ovšem představil ve zcela jiné pozici, a to jako cestovatel.

Besedě předcházelo posezení u dobrého jídla v jídelně našeho sboru. Slávka s mnohými z nás pojí osobní přátelství, a tak jsme tuto příležitost rádi využili. Vzpomínalo se na doby minulé, a povídalo se také o jeho současné nelehké práci. Provází rodiče, kteří přišli o své nenarozené nebo narozené

mrtvé dítě, pomáhá při rozhodování rodičům, kterým se má narodit děťátko nedonošené nebo postižené. Bez Boží milosti se taková práce dělat nedá, a nám je zřejmé, že se Slávkem je náš Pán stále.

Po velmi příjemných chvílích ve sboru jsme se přesunuli do knihovny, kde nás čekalo Slávkovo povídání o jeho cestě do Etiopie, což je jedna ze 3 top zemí našeho přednášejícího.

Podívali jsme se na nejteplejší místo na planetě, nádherně zelené hory i vyprahlou poušť, do jícnu sopky a na chrámy vytesané z jednoho kusu kamene směrem dolů. Etiopská příroda je nádherná, žije zde řada živočišných druhů, které nenajdeme nikde jinde. Místní lidé jsou experti na smlouvání, a dokáží prodat naprosto všechno, a to i několikrát. Etiopané slaví konec roku v září a jejich rok má 13 měsíců. Je to prostě "jiný svět", jak zaznělo z řad posluchačů.

Děkujeme za úžasný zážitek, a protože Slávek Vurst plánuje další exotickou cestu, budeme se těšit na další báječnou besedu.

Ve čtvrtek 23. února 2023 jsme na besedě Adra Klubu zdraví uvítali pana Petr Wiselka. Setkali jsme se s ním na letošním Díkuvzdání, a protože jde o velmi sympatického brášku, pozvali jsme si ho před besedou do našeho sborečku k příjemnému posezení. Velmi rádi jsme se seznámili s jeho kolegyní paní Romanou Belovou, se kterou pořádají párovou terapii. Bratr Wiselka kromě psychoterapie pro Mobilní hospic Strom života spolupracuje od února také s Institutem Pallium v oblasti dětské paliativní péče. Dozvěděli jsme se mnoho zajímavých postřehů z jeho práce s manželskými páry a při srovnávání s našimi osobními zkušenostmi jsme se mnohdy hodně nasmáli.

Beseda bratra Wiselky se týkala komunikace. Možná jsme v partnerském vztahu chvíli, možná už roky. V obou případech je nutné o vztah pečovat, a správná komunikace je základ. Jakými způsoby lze komunikovat, jak důležité je ve vztahu fyzické, jak se vyvarovat střetů a jak si udržet krásný zamilovaný vztah, o tom všem jsme si povídali. Prožili jsme velmi milý a požehnaný poďvečer.

Iva Chárová

Vzpomínáš, Petře?

čtvrté pokračování seriálu vzpomínek na akce prožité s Petrem Kimlerem
Křešice roku 2002

V srpnu Léta Páně 2002 zaplavila Českou kotlinu tisíciletá voda. Jak se tato katastrofa promítla do dění na Dálném Východě, tedy ve Valašském království, si můžete přečíst v následujících odstavcích. Některé jsou převzaty z tehdejšího občasníku Adraklub, jiné vzpomínky byly vyloveny teprve nedávno. Kdyby byl Petr mezi námi, určitě by souhlasně pokyvoval hlavou...

Dalibor Pimek, rok 2002 - 23 let

Co tě přimělo k tomu, aby jsi jel pomáhat? Bylo to přece ve tvém osobním vlnu a navíc zadarmo!?

Den před mým odjezdem mi volala Simona Kimlerová jestli přijedu, tak jsem sbalil a přijel. No, a zadarmo to nebylo, vrátil jsem se rozhodně bohatší.

A co vlastní práce? Lehká? Únavná? Protivná? Jaká?

Práce? Zkrátka paráda! Navíc od té doby lituji, že jsem nešel dělat něco pořádného, něco, co je za člověkem doopravdy vidět. A také ohromný duševní odpočinek, k tomu každý večer lehká, myšlenkyprostá hlava.

Jak bys hodnotil organizaci, zabezpečení akce? Jaký se sešel kolektiv? Jaká byla atmosféra?

Organizace? Jednička s hvězdičkou! Mluvil bych spíš o více či méně potrhých jednotlivcích, které jsem rád poznal. Atmosféra veskrze fajn.

Jak reagovali postižení na to, že se jim snažíš pomáhat? Byli katastrofou nějak poznamenáni? Jak?

Narazil jsem na milé, vděčné lidi, kteří o tom hodně mluvili. To znamená, že toho byli pořád plni.

S jakým pocitem jsi z Litoměřicka odjížděl? Zůstal ti v paměti nějaký výrazný moment či zážitek?

Možná to trvalo déle. Zážitků byla spousta. Třeba mladá, příjemná, usměvavá a strašně upovídaná prodavačka jízdenek na litoměřickém nádraží. To se přece jen tak nevidí...

O 21 let později

Když mi František zavolal, jestli bych mohl napsat pár vzpomínek na povodňovou brigádu v roce 2002, tak mne polilo horko. Popravdě si toho moc nepamatuju. Bylo to intenzivní, bylo vedro, viděl jsem věci hraničící se sci-fi a dělal věci ke kterým při své profesi taky jen tak nepřichnu.

Do Severních Čech jsem odjížděl o nějaký den později než zbytek valmezsých adráků pod vedením Františka. Abych toho zmeškal co nejméně, cestuji jedním z dnes už neexistujících, legendárních vlaků z východního Slovenska. Jeho název Excelsior znamená vznešený či nadřazený. Čím byl vznešenější než ostatní, nevím, možná tím, že se úspěšně vyhnul Praze a vyplivnul mě v časném ránu z koženkového kupé s chrápajícím spolucestujícím přímo v Litoměřicích. Díky tehdejšímu výkřiku módy mobilnímu telefonu jsem se spojil s ostatkem valašských brigádníků a zanedlouho nás dodávka s nálepkou Adry veze na mou první štaci. Kam? Nevím. Ubytovna slepená z jakési překližky, zralá spíš na demolici, než rekonstrukci. Uvnitř vládne vůně plísně a vlhkost, za kterou by se nemusel stydět deštný prales. Dostávám do ruky škrabku a k ní rozkaz sundat ze stěn vše co připomíná nedávno rozvodněné Labe. A že to má být taky vzpomínka na akci s Petrem, tak zrovna o jeho stanovišti vím perfektně, poněvadž vibrace otřásající celým domem má na svědomí právě on. Za pomoci červeného kanga efektivně demoluje dům z druhé strany. Někde tady také vznikl termín „prachové a vibrační lázně“ který se našim pobytem vine jako příznačná červená nit.

Zážitky a intenzitu prvního dne lze jen těžko přebít. Člověk je tvor přízpůsobivý a zvykne si cestovat na podlaze nákladního prostoru dodávky, zvykne si, že naplavené roští kdesi z Podkrkonoší visí na stromě tři metry nad hlavou nebo že dřevěná chatka změnila polohu a opilecky si ustlala na levém boku. Další dny pracuju samostatně jako kopáč přípojky vody u domu, ve kterém chlapík mého věku hraje celý den na počítači, rozebírám staříčkým manželům králikárnu, která si před nedávnem hrála na archu Noemovu, ale místo na Ararat doplula pouze k sousedovu plotu. Jsou milí, hezky se s nimi

povídá, každou chvíli mě nabádají k odpočinku a k obědu servírují jednoho z ušatých mořeplavců. I já si vyzkouším prachové a vibrační lázně při otloukání venkovních omítek.

Z šedi zapomnění na mě zablýsknou ještě dvě vzpomínky na kolegy, kteří přijeli pomáhat spolu s námi. Čtyřicátník, bývalý voják-průzkumník a potápěč, kdesi od Chomutova, který cestuje už dobrý

měsíc od horního toku Labe až na zdejší, poslední štaci nebo mladík, který brigádu pojal jako dovolenou s polopenzí a ubytováním v bývalém litoměřickém semináři zdarma. Podezření našeho koordinátora, že by se mohlo jednat o uprchlého vězně, se naštěstí nepotvrdí. Časopisy s obsahem 18+ z postele pod krucifixem raději odstraní.

V Litoměřicích nakonec zůstanu ještě o dva dny déle, než všichni valmezáci. Poslední společný večer s nimi trávím v kempu v Úštěku. A když s Františkem tak v září ohně. Tentokrát nám však panorama nedělají slovenské hory, nýbrž věže starobylého městečka na ostrohu nad námi.

Dalibor Pimek

Ján Petrovič, rok 2002 - 50 let

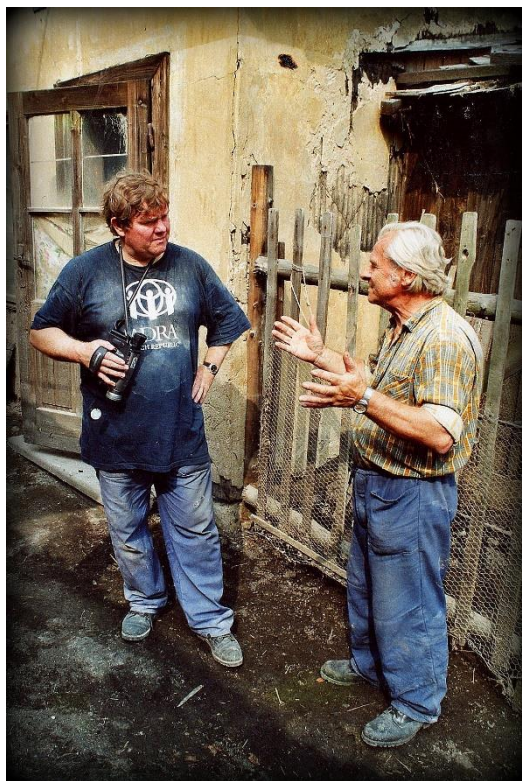
Co tě přimělo k tomu, aby jsi jel pomáhat? Bylo to přece ve tvém osobním volnu a navíc zadarmo!?

Moje vlhkostní čidlo zareagovalo. Kdo jednou pomáhal při odstraňování následků katastrofy (Troubky 1997), nemůže zůstat sedět v teple domova. Ano, přišel jsem o pár dní osobního volna, ale co je to ve srovnání s těmi, kteří přišli o značnou část svého majetku.

A co vlastní práce? Lehká? Únavná? Protivná? Jaká?

Odpovídající situaci. Užili jsme si hodně prachu.

Jak bys hodnotil organizaci, zabezpečení akce? Jaký se sešel kolektiv? Jaká byla atmosféra?

Organizace a zabezpečení akce bylo na velmi vysoké úrovni. Koordinátor Adry měl vždy přesně zmapovanou situaci a přiděloval nás na místa, kde pomoc potřebovali nejvíce.

Jak reagovali postižení na to, že se jim snažíš pomáhat? Byli katastrofou nějak poznamenáni? Jak?

Různě. Jedni neustále děkovali a nabízeli nám jídlo a pití. Jiní seděl, popíjel pivo a díval se smutně před sebe. Na třetím místě otloukali omítku spolu s námi. Katastrofou byli poznamenáni všichni. Jak? Apatie, beznaděj, lítost nad ztrátou majetku, neschopnost systematicky pracovat na obnově svého obydlí. Zkuste se

ale zamyslet, s jakým elánem byste pracovali, kdybyste měli ve svém věku a se svým příjmem znovu postavit či opravit dům, koupit nábytek, šatstvo, knihy a podobně, o které jste přišli.

S jakým pocitem jsi z Litoměřicka odjížděl? Zůstal ti v paměti nějaký výrazný moment či zážitek?

Vnitřní uspokojení, že jsem se rozhodl správně. Tři krásné slunečné dny a výjimečně teplé noci, takže se dalo spát venku pod širákem. Byl jsem rovněž nadšen historickým jádrem Litoměřic.

O 21 let později

V polovině srpna 2002 přineslo televizní zpravodajství informace o škodách, které napáchala ničivá povodeň v obcích a městech ležících v okolí českých potoků, říček i největších řek Vltavy a Labe. Tehdy ještě jako padesátiletý mladík jsem okamžitě začal uvažovat o zorganizování pomoci v zasažených oblastech v rámci sborů Valašské Meziříčí a Frenštát pod Radhoštěm. Měl jsem

už zkušenosti z podobné akce v roce 1997, kdy jsme jeden den pomáhali rodině v Troubkách. Spojil jsem se s koordinátorem organizace ADRA, který nám určil, že se máme hlásit v modlitebně církve adventistů sedmého dne v Litoměřicích, kde se nacházela naše základna. Základnu vedl místní kazatel Jiří Tomášek.

Přijeli jsme v neděli nebo v pondělí dopoledne kolem devíti hodin. Převlékli jsme se do pracovního a následovalo asi hodinové „školení“ o organizaci pomoci. Pak jsme vyrazili na rychlou prohlídkou zasažených oblastí. Na zpáteční cestě nás koordinátor vysadil na místě, kde jsme měli po zbytek dne pracovat. Koordinátor každé poledne objížděl jednotlivé rodinné domy a zjišťoval aktuální potřebu lidí. Podle jejich požadavků naplánoval počet dobrovolníků na další den, jaké speciální nářadí budou potřebovat a zda budou potřebné vysoušeče, kterých byl nedostatek. Naše činnost spočívala hlavně v odstraňování vlhké omítky, kterou pak bylo možné začít vysoušet. Kromě toho jsme stěhovali věci z místností, které byly při povodni zatopené. Většina věcí se nosila na sběrné místo, odkud se odvážela k likvidaci. Z hygienických důvodů se musely zlikvidovat všechny potraviny (i zavažené), oblečení, dřevěné předměty zasažené vodou. Zůstat mohly plasty, sklo nebo keramika. Když jsme uvolnili místnost, přišli na řadu pneumatická kladiva, lopaty a kolečka. Zkušený koordinátor dokázal přesně odhadnout, kolik lidí a kolik času bude tým potřebovat, aby zvládl nezbytné práce. Většinou jsme pracovali ve dvou až čtyřčlenných skupinách. Já jsem byl ve skupině s Martinem Šlosarem a Láďou Zichem (+).

Rád bych se zmínil o tom, co mě tehdy v Křešicích významně zaujalo. Týkalo se to nás pomáhajících i těch, kterým jsme pomáhali.

Nedaleko silnice č.261 vedoucí z Křešic do Litoměřic jsme se zastavili u domu, na kterém byla zakreslená výška hladiny vody a datum kulminace při povodních, které se zde pravidelně opakují. Přibližně každých dvacet let. Ta z roku 2002 byla nejvyšší a sahala až do prvního patra rodinného domu.

Strava. O naše tělesné potřeby se staraly sestry dobrovolnice. Na základně nachystaly pro každého dobrovolníka balíček jídla a láhev s vodou. Pauzu na jídlo jsme strávili na břehu Labe, které se již stihlo vrátit do svého koryta, ale chatu ležící na střeše s podlahou v poloze, kde se normálně nachází šikmá střecha, nechalo ležet na břehu.

Vzpomínám si na reakci lidí, kterým jsme pomáhali. Neustále nám nabízeli jídlo, pití, jídlo, pití ... stále dokola. Marně jsme jim vysvětlovali, že se o nás

ADRA postará, a že jsme si všechno přivezli se sebou. Ač přišli téměř o všechno, vděčně se chtěli rozdělit o to, co jim zbylo.

Zajištění. Koordinátor ADRY měl perfektně zmapované potřeby lidí a průběžně své záznamy aktualizoval. ADRA měla nejen dobrovolníky, ale také nářadí, přístroje, ochranné pomůcky, stravu, pití, prostě vše. Proto byli dobrovolníci z ADRY mnohem vítanější a žádanější než lidé, kteří se přihlásili na obecním úřadě, bez potřebného vybavení, pouze ochotni pomáhat. Velmi důležitou součástí komplexní pomoci byl také psychosociální tým, jehož součástí byla i naše Simona (Kimlerová).

Negativní postřehy.

Týkaly se jednoho místa, které snad ani nesloužilo k trvalému bydlení. Dům se nacházel uprostřed rozsáhlé zahrady.

Nejdříve nám

zabralo hodně času dostat se k majiteli domu. I když věděl, že přijedeme, nechal nás čekat před zahradou. Prý spal a neslyšel nás. Pak si na zahradě sedl do křesla a popíjel pivo. Když jsme se ho zeptali na osudové okamžiky, tak nešetřil výtkami na vládu a představitele státní správy, kteří se o něho nepostarali a neochránili ho před povodní, konkrétně tím, že stav hladiny v přehradách neregulovali podle toho, jak si to představoval on. Třeba za cenu toho, že by povodeň zachvátila lidi v jiné oblasti. Skutečnost, že mu pomáhali tři neznámí lidé, jaksi nebral jako důkaz, že se přece jen někdo o něho stará.

Finanční pomoc. Když jsem se v zaměstnání zmínil, že se chystám odjet se skupinou dobrovolníků do zasažené oblasti, přišel za mnou jeden můj spolupracovník, a dal mi finanční dar ve výši 5000,- Kč pro někoho, kdo to nejvíce potřeboval. Koordinátor ADRY vybral vhodnou rodinu a během jedné polední přestávky jsem jim dar odevzdal.

Ubytování jsme byli v modlitebně. Každý večer jsme měli nachystané teplé jídlo, o které se postaraly naše sestry, včetně Simony. Spali jsme na zemi na karimatkách nebo na sborových lavicích. Vydržel jsem tam ležet asi hodinu, ale usnout v místnosti, kde je dalších dvacet lidí se mi nepodařilo. Tak jsem se přestěhoval za Frantou na trávník před sborem a spal s několika dalšími pod širákem. Noci byly teplé a suché. Přes den svítilo sluníčko, po předchozích lijácích ani památky. Přímo dovolenkové podmínky. Zpočátku mě rušily kostelní zvony, které odbíjely jednou až čtyřikrát každou čtvrt hodinu. V celou to byl navíc nekonečný koncert deseti nebo jedenácti úderů. Zmožen únavou jsem nakonec přece jenom zaspal. Je docela možné, že potíže zaspát způsobily spíše negativní dojmy než hlas zvonů.

Naší skupině se podařilo dokončit naplánovanou práci dříve, než se předpokládalo, a tak jsme se přesunuli k druhé skupině, v které byl, pokud si dobře vzpomínám Petr Kimler(+), Franta Tomanec a jeho zeť. Odstraňovali jsme na domě venkovní omítku.

Do Křešic jsem se vrátil ještě dvakrát. Jednou s přítelem Mikem z USA a podruhé s Aničkou. Pokaždé při cestě do nedalekých Drážďan. Po dvaceti letech si přesně nepamatuji všechna jména a všechny události. Snad mi pomůžou jiní pamětníci, kteří uvedou mé zkreslené vzpomínky na pravou míru. Těch pár dní strávených v Litoměřicích rychle uběhlo, ale vědomí správného rozhodnutí pomoci potřebným mi zůstalo dodnes.

Ján Petrovič

Martin Šimurda, rok 2002 - 36 let

Co tě přimělo k tomu, aby jsi jel pomáhat? Bylo to přece ve tvém osobním volnu a navíc zadarmo!?

Kamarád byl pomáhat v Praze a říkal, že to v těch vytopených bytech vypadalo špatně a že některých lidí mu bylo opravdu líto. Tak jsem si řekl, že půjdu pomoci, i když to mělo být jen na pár dní.

A co vlastní práce? Lehká? Únavná? Protivná? Jaká?

Obíjení navlhlé omítky bylo pro mě zdravě únavné. Myslím si, že tato „destruktivní“ práce byla přesto příjemnější, než odklizení bahna, či shnilých věcí. Při práci se sbíječkou trošku bolely ruce, ale o to víc chutnalo večerní pivo.

Jak bys hodnotil organizaci, zabezpečení akce? Jaký se sešel kolektiv? Jaká byla atmosféra?

S organizací i zabezpečení brigády jsem byl velmi spokojen. Za to patří Adře díky. Na místo, kde jsme pracovali, nám vozili jídlo a večer nás čekala teplá a chutná večeře. Kolektiv byl věkově i denominačně pestrý. Vždy mě potěší, když potkám třeba i člověka, který není „věřící“ a přesto se chová evangelijně – co se týče pomoci druhému. Atmosféra byla výborná – až téměř rekreační. Smysluplná práce přináší humor.

Jak reagovali postižení na to, že se jim snažíš pomáhat? Byli katastrofou nějak poznamenáni? Jak?

Nevím, jak to bylo zpočátku, ale já pracoval už pár dní potom, co opadla voda. Myslím, že lidé byli sami ochotni přiložit ruku k dílu a možná je i motivovalo, že jim pomáhají lidé, kteří to dělají zadarmo.

S jakým pocitem jsi z Litoměřicka odjížděl? Zůstal ti v paměti nějaký výrazný moment či zážitek?

Odjížděl jsem s vědomím, že 3 dny práce není zase tak moc, ale zase jsem měl pocit, že ta práce nebyla marná a možná těm postiženým naše práce vlila do žil novou sílu a další obranné látky proti beznaději a rezignaci.

Překvapením pro mně bylo, když jsme poprvé projížděli postiženými obcemi a viděli, až voda dosahovala. Bylo to mnohem víc, než kdykoliv v minulosti.

O 21 let později

Mé vzpomínky jsou jen kusé. Pamatuji se, jak nás ubytovali v budově sboru církve adventistů hned naproti budově a kostelu litoměřického biskupství v centru města. Druhý den jsme pak nervózně čekali na přidělení práce a rozvoz k zaplaveným domům v Křešicích. Nafasovali jsme kanga, tuším darem z Německa, a snažili se celé dny sundávat promočenou omítku.

Pamatuji si, jak mě zarazila výška hladiny řeky, která překonala všechny historické rekordy. Místní při rozvodnění sami nečekali, kam že voda vystoupá a tak ani cenné věci v přízemí často nepřesunuli do vyšších pater. Pak jen z

prvního patra s hrůzou sledovali, kam až voda vystoupá. Možná se pak báli i o své životy. Z jednoho svědectví vím, že těsně před povodní nainstalovali úplně nový kotel ve sklepe, který pak byl kompletně zatopen. Šok lidí byl očividný a počáteční rezignace veliká.... Místní své domy raději opustili a odešli zřejmě do hostince zapíjet žal nebo u šálku s kávou nervózně kouřili jednu cigaretu za druhou. Postupně však začali mít zájem a postupně se objevovali ve svých domech, kde už řádily značkové kanga Hilti. Postupně nás z té jednotvárné práce začaly bolet ruky a po celodenní dřině v prachu jsme se už těšili na konec šichty. Mezitím i svačina byla vítaným odpočinkem a úlevou od třesoucích rukou.

Zážitkem bylo pro nás sprchování v katolickém konviktu, kde nás v suterénu čekaly sprchy. Kdysi tam pobývali studenti bohosloví, a tudíž se tam musel sprchovat i náš farář Pavel Stefan, než seminář budoucích katolických kněží zrušili a přemístili jinam, tuším hned po sametové revoluci. Večer v krásném městě Litoměřice jsme pak trávili letními procházkami, jenž místy připomínaly zákoutí Prahy. Pamatuji si, jak mi po výživné celodenní práci v hospodě chutnal žejdlík čepovaného piva.

Na oné dobrovolnické akci jsem také potkal bratra Petroviče, kterého jsem znal z práce ve firmě Onsemiconductor kde platil za skutečného odborníka. Vybavuji si i jeho štědrá ruku, když neváhal vytáhnout z peněženky nemalý obnos jako dar. O to více jsme se pak později přátelsky zdravili na chodbách budovy výroby čipů v Rožnově pod Radhoštěm. Život přináší zajímavá setkání. Odjížděli jsme s dobrým pocitem, že jsme alespoň troškou do mlýna přispěli k obnově zaplavených míst. Rád jsem pobyl i s kamarády jako byl Petr Kimler, jeho milá Simona, Láďa Smílek či Dalik Pimek.

Tuto společnost korunoval neúnavný organizátor a adrák František Tomanec. Víc už toho asi ze své staré hlavy nevylovím.

Martin Šimurda

Petr Kimler, rok 2002 - 36 let

Co tě přimělo k tomu, aby jsi jel pomáhat? Bylo to přece ve tvém osobním vlnu a navíc zadarmo!?

Neměli jsme peníze na zahraniční dovolenou a v Litoměřicích jsme ještě nebyli. Taký ještě pocit, že nemusím celou dovolenou proflákat.

A co vlastní práce? Lehká? Únavná? Protivná? Jaká?

V práci bych tak nedřel ani za peníze, ale mělo to výhodu, že člověk u toho nemusel moc přemýšlet.

Jak bys hodnotil organizaci, zabezpečení akce? Jaký se sešel kolektiv? Jaká byla atmosféra?

Asi 3 nebo 4 týdny po povodních to měli místní Adráci po organizační stránce již velmi pěkně zmačnuté. Kolektiv se sešel skvělý. Poznali jsme nové zajímavé lidičky a jejich ještě zajímavější osudy. Atmosféra byla neformální, přátelská, až uvolněná, ale přitom velmi pracovní.

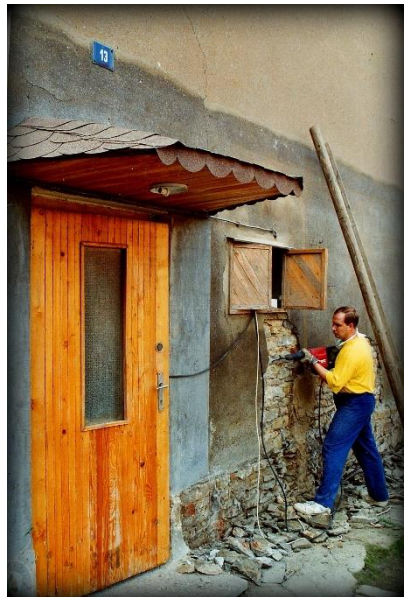
Jak reagovali postižení na to, že se jim snažíš pomáhat? Byli katastrofou nějak poznamenáni? Jak?

Většinou byli rádi, že na to nejsou úplně sami. Někteří se snažili nás alespoň skromně z toho, co jim zůstalo, pohostit. Jiní, zvyklí na to žít na účet společnosti (ze sociálních dávek) to brali jako naprostou samozřejmost. Starší lidé své neštěstí asi všeobecně snášeli hůř. Většinou litovali toho, k čemu je pojily vzpomínky a teď o to přišli. Mnozí by se bez cizí pomoci velmi těžko vzpamatovávali. Např. starší manželé, kdy jeden z nich je invalidní (na vozíku). Sami by si těžko vyklidili byt od bláta a zničeného zařízení, kdo by jim otloukl staré omítky a po vyschnutí nahodil nové? Nejlépe to nesly děti. Pro ně bylo vítaným zpestřením třeba to, že bydleli na půdě, která jediná z celého domu zůstala suchá.

S jakým pocitem jsi z Litoměřicka odjížděl? Zůstal ti v paměti nějaký výrazný moment či zážitek?

Že naše snažení je, jako bychom „plivli do moře“, ale určitě to nebylo marné. V neposlední řadě také vědomí, že nejsme sami takoví blázni, kteří tímto způsobem tráví svou dovolenou. Pan XY, svobodný asi 50letý otec třináctiletého chlapce na rodičovské dovolené, místní nemakačenko a bumbálista. Ze svého domu po rodičích měl „akvárium“, vytopený až po strop.

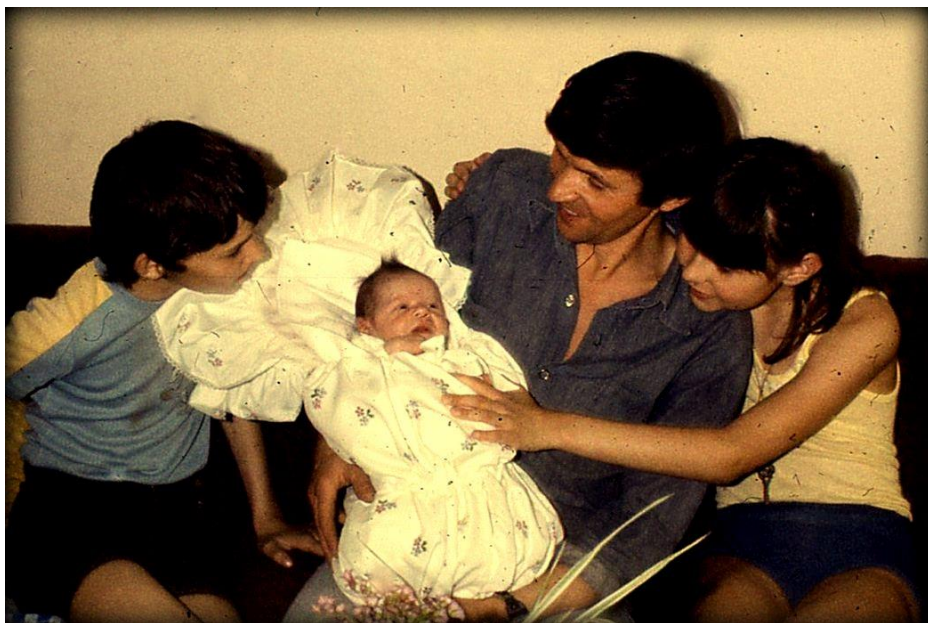
Největší trauma však měl z toho, že musí pracovat. Zároveň však dodává, že nebude měnit „firmu“. Je spokojený s odborníky z Adry, kteří pracují zadarmo, a všechno si nechá udělat od nich. Možná ani materiál nebude muset platit.

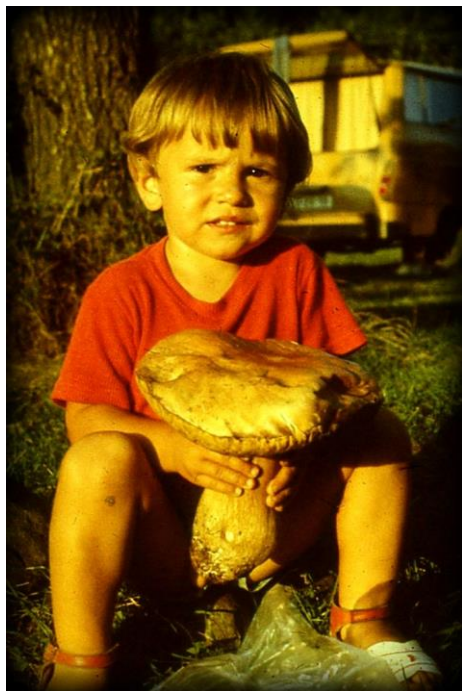

Písničky s příběhem

Vítáme tě na světě

Pavel Pimek, znalec zdejších kotárů, vždycky tvrdil, že nejkrásnější je to na Bacově. A tak jsem vyrazil na Bacov. Byl právě slunečný podzimní den Léta Páně 1983. Z Prostřední Bečvy mě vedla úzká silnička podél potoka až pod táhlý radhošský hřeben. Pestrobarevnou valašskou krajinou se mi podařilo vystoupat na nádherně prosluněnou paseku. Z načervenalého borůvčí ještě vykukovaly drobné modrofialové plody a z temného smrčí poslední exempláře hříbů praváků. Říjnové sluníčko ještě nádherně sálalo a tak jsem se natáhl do jemné trávy a své stárnoucí tkáň vystavil blahodárným paprskům. Přemítal jsem o všem krásném i smutném co nás na zemi potkává, až mé myšlenky uvízly u docela pozitivní noviny. Pokud půjde všechno normálně, do půl roku by nás mělo být o jednoho víc. Bylo to ve zpozdilé době, kdy se ještě rodili jen ogaři nebo cěrky, ale až do porodu o té či oné možnosti nikdo nevěděl. Možná jsem měl ducha prorockého, protože jsem silně tušil, že to v našem případě bude chlapeček. A tak jsem z bočnice vytáhl zmuchlaný šmírák s ojetou propiskou a na nepopsaný papír postupně zaznamenával něco jako uvítací proslov pro čerstvě narozené mimino. Psaný záznam se po návratu domů dočkal neumělého muzikálního obalu, který se o nějaké dva týdny později ozýval

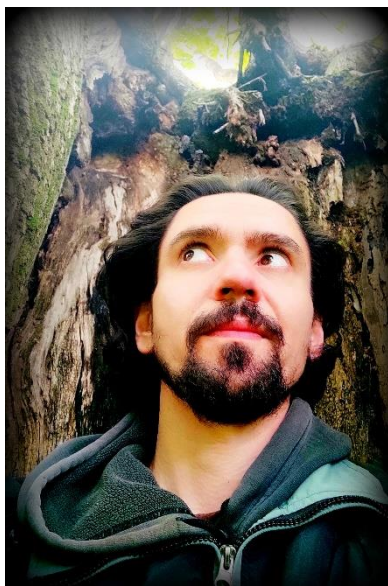

sálem novojičínského kinosálu, kde se konal pravidelný písničkový festival SATI.

Do půl roku, přesně pět dní po otevření naší současné modlitebny, se nám narodil okatý ogárek. Dostal jméno Jakub. Při první návštěvě meziříčské porodnice jsem z výrazu tváře usoudil, že něj bude osobnost. Naučil se chodit, mluvit a samozřejmě také zlobit. Pravda, někdy až moc. Když po bezmála čtyřech desítkách let porovnávám text písničky s realitou, představa o vlastnictví prorockého daru se mi rozplývá. Jakub, který by podle proroctví měl už dávno žít pro děti, je stále svobodný a jako typický bohém žije životem svérázného poustevníka. Bydlí v chatě pod lesem, topí v

kamnech, a když ho políbí múza, maluje portréty či abstrakta. Anebo na počítači skládá muziku. Někdy je nahoře, někdy dole, tak, jak to asi zná každý druhý smrtelník. Jakkoli ani náhodou nenáleží mezi takzvaně praktikující křesťany, s existencí Toho, která nás přesahuje, reálně počítá. Nedávno se nechal slyšet, že by tu písničku (o níž ví, že vznikla v souvislosti s jeho očekávaným narozením) měl rád nahranou. Možná se to podaří, možná ne, ale to není důležité. Důležité je to, aby jeho putování krásnou smutnou planetou neskončilo smutně. Má stále šanci hledat a najít světlo v temnotě a med v hořkém květu blínu. Tak, jak o tom závěr tohoto songu vypráví...

Vítáme tě na světě

*Přišel jsi za námi na modrou planetu a pláčem jsi nás přivítal
Před tebou se klikatí stezka tvého života, na kterou ses právě dal
Všichni se na tě usmívají, když pláčeš, tak tě kolébají, to nebude bývat pořád
dál...*

**REFRÉN: Víš, život je mozaika světla a stínů, mívá chuť medu i hořkého blínu
Tak tě tu vítáme na světě, na krásné smutné planetě**

*Naučíš se chodit a naučíš se mluvit a vesele se budeš smát
Než tě někdo okřikne „tak, buď konečně potichu a běž si někam jinam hrát!“
Dětství, prý věk bezstarostný, kvete, ale má i ostny, prožiješ to, a tak začneš
rozum brát...*

REFRÉN

*Pak už čeká škola, v ní legrace i trápení a první lásky voňavé
A pak zlaté mládí, to rád každý vzpomíná, je báječné i bolavé
Mládí, které láskou voní, někdy také slzy roní, a s tou láskou to bývá často
vrtkavé...*

REFRÉN

*Pak už roky poletí a ty žít budeš pro děti, pláč a smích a fůra starostí
A pak se děti rozletí a konečně přijde klid a s ním teskný pocit marnosti
Potom někde do ústraní čeká v tichém zadumání na tu, co prý dá už pokoj
naprostý...*

(recitativ) TAK, PROČ Z NÍ JDE SMUTEK MÍSTO RADOSTI???

REFRÉN

*Kdybys mi teď rozuměl, namítneš mi určitě - „není, vlastně, o co stát...“
Jenom nebuď, nebuď smutný, i nad modrou planetou jeden bdí, co má nás
všechny rád
Jednou až se na zem vrátí, ze světa se stíny ztratí, věř tomu a nemusíš se žít
bát...*

**REFRÉN: Víš, život je hledáním světla ve stínu, kdo hledá, nalézá med i v
květu blínu**

Tak, hledej to světlo už na světě, na krásné smutné planetě

CODA - Ať najdeš to světlo už na světě, na krásné smutné planetě...

VÍTÁME TĚ NA SVĚTĚ

(když jsme byli jenom)

D **F#** **A**

Pršel jsi za námi na modrou planetu a pláčeš, jsi nás přivítal, předtobou se káikati stezka trého života

C **F#** **A** **D** **E**

po které ses právě dal, všichni se na tě usmívají, když pláčeš, tak tě kólibají, to nebude bývat pořad egle. Vis,

B **F** **A** **D**

život je mozaika světla a stínu, mlvá chuť medu i hořkého bílinu, tak tě tu vítáme

A **D** **F** **A** **D**

na světě, má krásné smutné planety (tak) v ledech to světlo už, us krásné smutné planety

CODA (po ssssoo)

(~~to je to světlo~~) (tak) v ledech to světlo už, us krásné smutné planety

Křesťanský vtip – Ameňák

Převzato z kalendáře Římskokatolická farnost Brno - Lesná